

Reisverslag 2009 04 de president.

Geef netjes geen handje, dat leren de moeders hun dochters.

De president brengt een bezoek aan de hoofdstad (5000 inwoners) van onze regio. Wij zijn uitgenodigd en dan moet je komen. Het zandpad vanaf de asfaltweg tot ons dorp is gelijkgesteld en schoongeveegd, het grootste voordeel van dit bezoek.

Het zand uit mijn oren geschraapt, mijn haren gewassen met zeep om de vloer te schrobben, omdat ik mijn shampoo gedeeld heb met mijn schoonzussen en dat zijn er velen. Daarbij houden zij van flink schuim. De vloerzeep sopte goed maar het resultaat was dof slap haar. Te vergelijken met een natte maar schone dwiel. Het hindert niet, schoon is schoon. Het grootste deel wordt bedekt met een grote sjaal die ik moest lenen van mijn schoonzus. Een sjaal, vooral een grote, is verplicht in dit land bij een bezoek van of aan autoriteiten en de president is ontegenzeggelijk een autoriteit. Dus geschrobd en geschoren, gesteven en gestreken gaan we om acht uur in de ochtend op pad. Ruim een uur te laat, maar belangrijke mensen komen laat zegt Demba. En wij zijn belangrijk.

Wij wachten, staand, op een rij, op de ons toegewezen plek naast allerlei imposante mannen. Rug recht, blik vooruit, niet opzij kijken, dat hoort niet (voor vrouwen). De belangrijke vrouwen staan aan de overkant. Ik hoor daar blijkbaar niet bij. Fijn, blijf ik gezellig naast Demba. Nou gezellig? Belangrijke mannen komen langs, geven Demba een hand en mij (daarna) heel soms een knikje. Ik heb mijn handen op mijn rug en mijn blik naar mijn slippers, zo kan ik mij bijna niet vergissen. Bijna, want een respectabele heer steekt zijn hand uit (dacht ik) en nog eens, dacht ik, dus besluit ik hetzelfde te doen, maar dat was niet de bedoeling. Excuses van beide kanten. Hij wilde met dat gebaar vertellen wat een schitterende wutteh ik aanhad en zo helemaal in de traditie van de Peul. Ze vragen aan Demba hoe het met mij gaat, en met mijn kinderen, mijn familie en mijn werk. Vertellen hoe blij ze zijn met de vooruitgang in de regio, dankzij Silent Work. Dan komen enkele ministers, ik herken gezichten, soms namen, maar functies? Dat blijft een verrassing. Als Demba er op mijn verzoek naar vraagt, zijn ze vaag. Hebben ze zelf ook geen idee van wat ze met zijn achtentwintigen doen? Of beter gezegd, niet doen? We wachten en de rij belangrijke mannen wordt gevolgd door een rijtje belangrijke vrouwen. We wisselen handen, groeten en nieuwtjes.

Dan wachten we weer. De "gewone" mensen worden met vaste hand langs de kant gezet. Mannen en grote jongens aan de ene kant; vrouwen, meisjes en kinderen aan de andere kant. Zij krijgen papieren vlaggetjes en MOETEN zwaaien. De mannen niet, ik dus ook niet? Er wordt gearzeld, er wordt overlegd maar dan, nee, ik sta aan de mannenkant dus geen vlaggetje. 'Geen gezicht,' vind een meneer, 'een blanke vrouw tussen een lange rij mannen en dan ook nog een vlaggetje? Nee dat gaat niet.' Ik ben opgelucht maar dat laat ik niet merken.

De TV van Senegal, El Yazira en natuurlijk TMV Mauritanië, komen langs. Een close-up van mij en een interview. Ik schrik, nu moet ik plotseling praten, kan dat wel? 'Van wie ben ik,' vragen ze. 'Waar woont mijn man, wat doet mijn man?' Ik vertel dat ik ook iets doe, maar daar gaat hij niet op in. Wel komt de vraag wat ik van de President vind. Ik zeg dat "ons" land iemand

Wiljo Woodl Oosterom: Spuistraat 23, 1135 AV Edam, The Netherlands . silentwork@planet.nl
phone +31-299-315184 (fax -82) . mobile +31-622-273212 . Rabobank 356.918.890 . www.silentwork.org

nodig heeft die kan besturen en dagelijks denkt aan zijn mensen en wat minder aan zijn portemonnee. Iedereen klapt. Het was mij niet opgevallen dat het gesprek via de luidsprekers door het hele dorp schalt. Ik denk met ontzetting aan wat ik een paar dagen geleden hoorde: Een prefect van een andere regio heeft in een direct uitgezonden interview gezegd: 'Meneer de President, wij zullen u gastvrij ontvangen, wij zullen u koel water te drinken geven en het beste voedsel voorzetten, maar wij houden niet van u. Wij zullen dus ook niet op u stemmen.' Nog diezelfde dag zat hij in de gevangenis, en geloof me, daar is men heel wat minder gastvrij.

Maar niemand kijkt geschokt, ik ben een vrouw, dat scheelt, die neemt men niet zo serieus. Nog een laatste shot en dan weer wachten.

Mannen gaan op hun hurken zitten, met platte voeten en zonder het zand te raken. Dat lukt mij niet, dus blijf ik staan. Ik word geprezen om mijn kracht, maar rol intussen bijna van mijn voeten. Last van de kou hebben we ook niet, het nadert in een snel tempo de 45 graden.

Het wordt elf uur en hij komt, hij komt, hij komt de goede man.

Hier zijn geen dranghekken of touwen, alleen soldaten met geweren en politie met knuppels, waar iedereen ontzag voor blijkt te hebben. Zou je echt kwaad willen, dan is dat heel eenvoudig, maar niemand wil dat en dat weten ze.

De kinderen moeten zingen, maar niemand weet wat er gezongen moet worden, dus blijft het stil. De man schrijdt langs de rij met belangrijke mannen en één vrouw. Geeft handen, grijnst en stelt hier en daar een vraag. Hij stopt bij ons, wijst naar mij, krijgt informatie van de generaal (wij kennen hem), geeft Demba een hand en geeft mij een rukje aan mijn jurk, spreekt de hoop uit dat wij het land blijven helpen tijdens zolang zijn ambtsperiode duurt. 'Langer dan dat' beloof ik hem. Hij kijkt mij bevreemd aan, en lacht dan een beetje zuur.

Hij gaat verder de rij langs tot het gewone volk, stapt dan in de auto en rijdt wuivend verder. De vrouwen geen blik waardig keurend.

In een tent afgeschermd tegen de zon spreekt hij via de luidsprekers het volk toe. Hij beheerst de taal van de bevolking niet (het grootste in getal in het land), daarom vertaalt Amadou Tidjani (onze vriend en medewerker) zijn relaas.

Een groep traditionele dansers en de karateclub treden op. In de rivier liggen de versierde boomstamkano's met traditionele muziek tot groot vermaak van de "gewone" mensen die de moeite niet namen om uren in de rij te wachten op een vreemde man die hun taal niet spreekt.

Om twee uur zijn we weer thuis, en om half drie regent het (heel even), iets wat zelden gebeurt en al helemaal niet in dit seizoen.

Een zegen van boven?

Iedereen juicht, de kinderen zingen in hun blootje regenliedjes. De vrouwen juichen. 'Demba/Woodi geef ons water, Demba werkt voor ons dorp, de president voor zijn buidel.' De optocht trekt door het dorp. Er wordt geklapt, gezongen en gedanst, zoveel enthousiasme hebben we deze ochtend nog niet gezien.